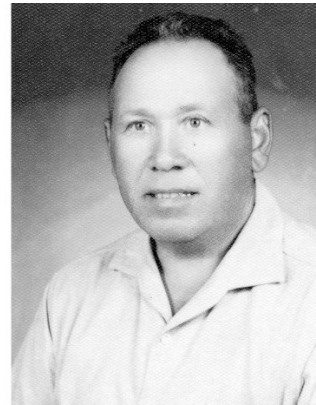

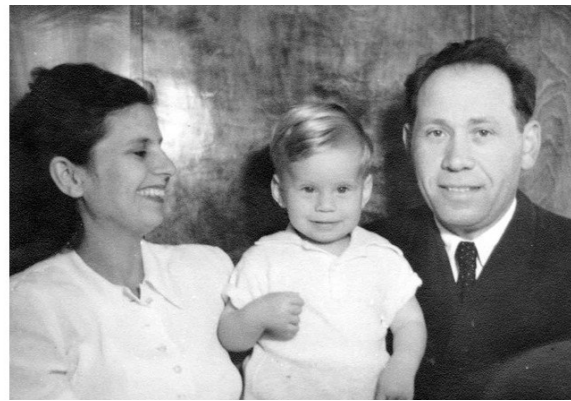
משפחת גלניץ

שם	האב(המתיישב)	האם(המתיישבת)
סנדר אהרון (ארנו) בן חיים צבי וגיטל	עליזה (עליסקה) לבית הניג בת שמואל זנוויל וחנה	
תאריך לידה	05.01.1914	21.5.1921
מקום הלידה	יסטרבה, אזור טרבישוב, קושיצה, צ'כוסלובקיה	דוברה, באזור העיירה הומנה, מחוז סנינה, צ'כוסלובקיה
שנת העלייה	03.02.1949	מאי 1949
שנת הנשואים	אפריל 1950	
שנת הגעה לישוב	1949	1950
תאריך פטירה	16.11.2000 י"ח בחשוון תשס"א	18.3.2007 כ"ח באדר תשס"ז

ילדיהם:

שמואל זנוויל- קרוי ע"ש אביה של אימא - יליד - 25.10.1951
חנה גיטל- נקראת על שם אימהות שני ההורים - ילידת - 10.08.1953

1979

1965

הוציאו לכתב והציגו התמונות: חנה ושמואל.

אהרון (ארנו) גלנץ נולד בסלובקיה בכפר יסטרבה. בן למשפחה בת חמש נפשות, הורים ושלושה ילדים, ארנו והאחיות מגדה-רחל ולאה-שרה. מספר המשפחות היהודיות בכפר היה מצומצם ביותר. סיפר, שלהשלמת המניין לתפילה בבית הכנסת הגיעו קבוצה יהודים מהכפרים השכנים, אחת מהן הייתה משפחת וייזר שגם עלתה ארצה לאחר המלחמה וגם היא התיישבה בכרם מהר"ל.

משפחתו של אבא ניהלה בכפרם בית מרוח ותחזקה גם אוטובוס להסעות. מיקומו של בית המרוח הוא מול הכנסייה במרכז הכפר. בית המרוח קיים ופעיל עד עצם היום הזה.

בטיול שורשים שערכנו בקיץ 1994 כשאבא היה בן 80, לפני יציאתנו נתן לנו כיווני דרך. הגענו למרכז הכפר נעמדנו מול הכנסייה ליד מבנה שלפתחו על המדרגות עמד גבר גדל גוף, פניו סמוקים וטון דיבורו גס. הבנו מיד שאכן הגענו למקום הנכון - לבית המרוח שמול הכנסייה. המשכנו ואיתרנו גם את שהיה פעם בית הכנסת -היום משמש כמחסן למשפחה מקומית. סובבנו בכפר שנראה אגב כמו כרם מהר"ל בשנותיה הראשונות ואז את שקיווינו קרה, פגשנו נשים קשיות שבשיחה התברר שגדלו עם אבינו בכפר, סיפרנו, דיברנו, התגאינו במי שאנחנו, להעביר את נקמתו המתוקה של אבא - ההמשכיות שיצר. הוצאנו התמונות שהבאנו, מיד זיהו אותו בתמונה ואחת מהן קראה בהתפעלות (בהונגריה) "הרי הוא זקן" (לא הייתה בידינו מראה... שתסתכל על עצמה...) המשכנו בסיבובנו בכפר ועצרנו לשוחח עם כל מי שהסביר פניו אלינו.

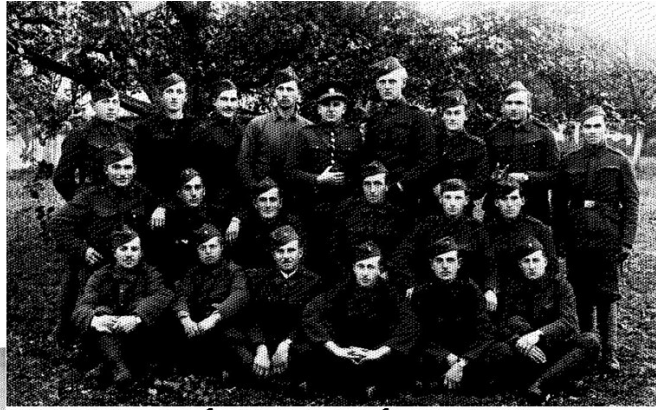

הנהגת הקשיחות בכפר יסטרבה - 16 יולי 1994

וכך פגשנו בהמשך גבר מבוגר שהכיר את המשפחה ואמר לנו בואו... הוביל אותנו לפאתי הכפר ובצד שדה מעובד שלידו היה חורש פראי עצר אותנו, התכופף על ברכיו והחל לחפור בידיו כאחוז אמוק. לא עברו דקות רבות ולעינינו נגלו מצבות. זרוקות, שבורות, חצויות. הכיתוב עליהן היה מחוק. היה זה לא פחות מאשר בית הקברות היהודי של הכפר. המקומי אמר לנו ששם קבורה הסבתא של אבא. התרגשנו מאוד. עמדנו עוד זמן מה במקום, אמרנו תפילת "אל מלא רחמים" ועזבנו בתחושה של סגירת מעגל.

אהרון - שורה עליונה פסינה שאאליה

אהרון - ראשון יאקני

אבא שירת בצבא הצ'כי והיה גאה בדרגתו כסמל, טען שלגבי יהודי זה עניין מיוחד ונדיר. במלחמת העולם גויס למחנה עבודה הונגרי ונשלח למחנה ריכוז. הוריו והאחות לאה נספו במחנות ההשמדה. האחות השנייה רחל - (מגדה) שרדה את השואה התחתנה עם נחום פרידמן. בנם צבי נולד בסלובקיה, עלו ארצה והתיישבו בכרם מהר"ל בתם טובה נולדה כבר כאן. אבא ארנו ואחותו מגדה גרו בבתים סמוכים אחד לשני עד שמגדה ומשפחתה עברו לקריית מוצקין ומשם לקריית-אתא, שם מתגוררים עד היום בתה טובה ומשפחתה. צבי נשאר עם משפחתו בכרם מהר"ל וכאן מתגורר עד היום.

אחרי השואה התגורר אבא בקושיצה, שם עבד בחנות לכלי קריסטל וכשעלה ארצה הביא אתו לא מעט קריסטלים שאימא שמרה עליהם כעל בבת עיניה.

אבא חבר לגרעין שהתארגן במסגרת ההגנה לצורך עלייה לארץ והתיישבות בה ובמסגרת גרעין זה הגיע לאור ניסיונו הצבאי נשלח הישר מהנמל- למשלט בגלבוע, שם שירת תקופה ושוחרר בשל גילו המבוגר יחסית. הגיע לכרם מהר"ל שעם תושביו-מייסדיו היה בקשר חברי כל הזמן. נחשב לאיש הטוב בכפר היה בעל לב טוב עיני תכלת/אפור והחיוך תמיד היה נסוך על פניו.

מחלקת הקליטה ב. חברה	
המסמך והשם	אלוף ארנסט
הנכח	האם
הנניע באניה	יום 49.11.49
תמונה תמונה מחלקת הקליטה מחלקת הקליטה	
מחלקת הקליטה (חתימה)	
תאריך	

הנכנסים:	
בני המשפחה	קבלי
האשרה	הנכנס
הילדים	הנכנס
המקצוע קרוביו בארץ נשלח ל	

עליסקה הייתה בת למשפחה בת 12 ילדים. בית הוריה היה חרדי. הם גרו בסלובקיה בכפר שנקרא "דוברה" ליד העיר הומנה שם גרו קרובי משפחה ודודים. לאביה הייתה חנות מכולת ממנה התפרנסו. את הלנה טירק חברת המושב אימא הכירה בהומנה בשנים שאחרי המלחמה.

במסע השורשים שערכנו ב-1994 מצאנו שהכפר כולו הוצף במים, הפך אגם, ולצדו נבנה כפר נופש.

אימא נשלחה לאושוויץ בינואר 1942. הועבדה שם בעבודות פרך במשך 3 שנים בהם עבדה מסלילת כבישים, בנייה ועד כתופרת במפעלי הנאצים. ראתה את אחיה מובלים לתאי הגזים. מס' פעמים ניצלה. בפעם האחרונה היה זה כאשר גוי הוציאה משורת המובלים לתאי הגזים... כל משפחתה נספתה באושוויץ וכאמור היא היחידה ששרדה.

בתום המלחמה פגשה בתחנת רכבת בני דודים שגרו באזור ושרדו את המחנות, הם אימצו אותה עברו לגור יחד בהומנה. ולימים עלו יחד לארץ. חלקם, כולל אימא השתקעו בכפר אתא.

באחד הימים כשרכבה על אופניים מבית העולים למקום העבודה בו עבדה כתופרת, נפלה ושברה את הרגל. שכבה מספר חודשים בבית החולים. אבא הכירה כשביקר בבית החולים ונשבה ביופייה וכך תמיד אמר שיופיה גרם לו להתאהב בה. לאחר החלמתה ערכו החתונה בכרם מהר"ל כשאת מסיבת החתונה החמיצו כשנסעו לחיפה להצטלם כחתן וכלה.

צ'ינה (ראשונה מימין) עם ראלף מאוסט - 1950

A black and white photograph of a young man in a military uniform holding a submachine gun. He is standing in front of a stone wall with some wooden poles leaning against it. A metal bucket is on the ground to the right.

בשנים הראשונות היה אבא "מחלק הדלק" בכפר. נסע על עגלה מיוחדת שעליה מיכל דלק שנרתם לסוס והיה מצלצל בפעמון הידני ומכריז "נפט, נפט" ששימש לפתילות שהיו האמצעי לבישול ובחורף לתנורי החימום "פרידמן".

$f_k \neq f_e - \ln 3$

22/2/11	21371
22/10/67	26.7.68
8.12.68	

במקביל יצא גם לשמירות לילה במתקני מקורות ועסק גם בהקמת בתי-האימון לאפרוחים ומחסנים לחברי המושב, זאת עשה עם חבר המשפחה שמחה טירק. מקצת בתי האימון עומדים עד היום בחצרות ודוגמה חיה בית האימון בחצר ההורים לבית גלנץ. עוד במסגרת פעילויותיו של אבא בכפר, היה כלול גם מילוי מקומו בזמן היעדרותו של פלדמן שניהל והיה אחראי המחלבה. זו היוותה מקום מרכזי, עיקרי וחשוב לרפתני הכפר, לשם היו מובילים את החלב וכאמור אבא היה זה שהחליף את פלדמן כשנעדר מכל סיבה שהיא.

חנה על רקע הרפת היסנה 1979

בשנים הראשונות בארץ קרא רומנים בהונגרית לצד העיתון ההונגרי "אוי קלט" לצד העיתון העברי המנוקד "אמר" אח"כ עבר לקריאת הספרים בעברית בכל זמן ומנוחה והדבר היווה לו חוויה מרנינה. קרא בעיון את ספרי ח.נ. ביאליק, י.ל. פרץ וכן את הספרים שהבאנו מספריית ביה"ס, כאילו היה יליד הארץ ושזאת שפת אמו.

בחצר ביתם - 1984

ארנו על רקע הרפת - 1988

עם הנכדים: רונית ורואי לזידיו, איל והדס לפניס - 1984

עם הגיעו לגיל 65 חיסל את הרפת וסייע באחזקת מטעים וכרם זיתים של שמואל הבן, בעזרה עם הנכדים בכרם מהר"ל וכשנתבקש הגיע באוטובוס גם לאזור אל חנה ובכלל בכל מה ולאן שנתבקש. בגיל 70 לקה בסוכרת וכאן החלה ההידרדרות בבריאותו. אהב מאוד מתוקים ולא ויתר על המתוק מתוק שאימא אפתה כל שבוע - העוגות המופלאות לכל סוגיהם, חי עם זה בשלום עד גיל 80. נפטר בגיל 86. שנותיו האחרונות לא היו קלות מבחינה בריאותית. אימא הייתה נתונה כולה לצרכיו ולא משה ממנו. מעבר לטיפול של אימא היה צמוד אליו גם מטפל מהפיליפינים - אתגר. קבור בבית העלמין בכפר.

עם משפחת שמואל: הכלה אסתר, צומה, צירית, שמואל, אהרון, עליזה, איל והמטפל (2000)

אימא הייתה אישה חרוצה מאוד. לול התרנגולות בחצר היה תחת טיפולה הבלעדי של אימא, מקבלת האפרוחים לבית האימון והטיפול בהם שם ואח"כ בעזרת כולנו הועברו האפרוחים שגדלו-ללול כשהאחריות והטיפול היו עליה, מחלוקת התערובת בוקר צהרים וערב, הזרמת המים בכל שורות התאים ואיסוף הביצים שהוטלו לאורך כל שעות היום. כל זאת היה באחריותה ובהשגחתה של אימא. כשבגרו התרנגולות והתאימו להוצאה לשחיטה, נרתמו כל בני המשפחה להעברתם לכלובים שהועמדו על משאית ולבית השחיטה. במקביל למשק עבדה אימא גם בחוץ. רצתה ומצאה בנקל כל עבודה. תחילה, במוסד הילדים עם תסמונת דאון של יורמן בכרם מהר"ל. זאת הייתה עבודה עם נתינה ענקית ולא "כמובן מאליו", היה קרוב לבית ועבדה שם עד סגירת המוסד. אימא הייתה מוכשרת בתפירה ובשלב מאוחר יותר ועד הגיעה לגיל פנסיה, עבדה כתופרת במוסד הילדים "רננים" בזיכרון יעקב. גם שם הייתה אחראית, מסורה ומוערכת.

אהרון, שמואל, חנה ועליזה (1991)

אציין במיוחד את עצבותה ומופנמותה של אימא כי תמיד הלכו אתה ייסורי המצפון על זה שהיא זאת שנשארה יחידה ממשפחתה. נהגה לדבר הרבה מאוד על הקורות אותה בשואה עם חברותיה/שכנותיה, עם גיסתה האחת והיחידה מגדה, ועם הלנקה כחברה שאותה כאמור הכירה כבר בסלובקיה. אנחנו הילדים לא יכולנו לשמוע את סיפוריה כי תמיד זה לווה בבכי ולנו כאב לראותה בוכה ועצובה. אך מעבר לזה נתינתה הייתה ענקית לנו בני המשפחה. המאכלים המיוחדים ש"הביאה" מבית הוריה, הבישולים הטעימים העוגות המשובחות ועוד.

צ'לינה, הנכדה רונ'ית וילדיה, האטפלט אולה

יושבות - צ'לינה, הלנקה טירק, גבי קראוס

אריצה דורות, אנה, הנכדה המכורה רונ'ית, צ'לינה והנ'נה שיר

אהרון ועליזה זכו בחייהם ל- 6 נכדים ועליזה אף זכתה בחייה לראות בהולדתם של 3 נינים. שמרה על קשר טוב עם בני דודיה השניים מלכה ויצחק כץ שהתגוררו בחיפה ובהמשך עברו לנהרייה, עם אלימלך הניג ואשתו שהיו עקרים מילדים והוא היחיד שהמשיך לשאת את שם משפחת נעוריה – הניג, עם משפ' בלאו שגרו בפתח תקווה ומשפ' מנדלוביץ מבית ים וכן בני דודים מארה"ב שהגיעו כל כמה שנים לארץ ונהגו לשלוח לנו חבילות מחו"ל. אלה היו השרידים היחידים, לא אחים לא אחיות אבל אהבה וכיבדה אותם כיקרים ביותר והקשר והביקורים היו תכופים וקבועים.

טיפלה ודאגה לאבא בשנות חייו האחרונות וכחצי שנה לאחר שנפטר "נפלה" היא בעצמה ונזקקה לליווי צמוד של עזרה. זכתה למטפלות מדהימות עד שעזבו חזרה לארצן והיא איבדה את רצונה לחיות.

בגיל 86 נפטרה בבית- החולים רמב"ם ונקברה במושב.